

[Bomholt.]

Det skal være et menneske med evne til at se og i sammenhæng hermed at fremføre klare argumenter.

Den svenske ordning er iøvrigt, såvidt jeg kan skønne, af stilfærdig karakter, hvad det ydre omfang angår, med ikke udfordrende resultater. Selve ordningen ligger udenfor en sidestilling med den her formulerede danske ordning. Jeg har set i „Justitieombudsmannens Ämbetsberättelse“ for året 1949, at der er i 1948 fremkom 759 klager. Af dem er 4 tilbagekaldt, 8 er overdraget til anden myndighed, 306 er kasserede efter nærmere undersøgelse, 52 er afskrevet, ligeså 183 med forskellige motiveringer, og til påtale er kun henvist 4 klager, til disciplinær straf kun 1 klage. Det er altså et meget ringe antal, det drejer sig om.

Det siger sig selv, at ombudsmanden ikke kan fremsætte kritiske udtalelser overfor det frie skøn, der ifølge sagens natur i nogen grad må være fremtrædende i visse administrative afgørelser, bortset fra vitterligt urimelige afgørelser, f. eks. afgørelser, der er udtryk for magtfordrejning. Det kan være grumme svært for en minister at træffe afgørelser f. eks. i en sag om lotterikollektioner, når der foreligger måske 300 ansøgninger, og der kan nævnes mangfoldige andre tilfælde. Selvom det kan være vanskeligt at finde en formulering, der klart giver ombudsmanden vejledning med hensyn til tilbageholdenhed overfor skønsafgørelser, må der dog nødvendigvis siges noget herom i den instruks, der kommer.

Også et andet forhold må formentlig omtales i instruks. Det er jo muligt, at det påklagede forhold i virkeligheden vedrører en højere myndighed end den, som klageren har fået øje på. I så fald vil det i mangfoldige tilfælde være en beskyttelse for en embedsmand, en sagligt motiveret beskyttelse, at sagen forelægges for den højere myndighed, at sagen med andre ord kommer til fornyet prøvelse indenfor etatens egne rammer. Det kan muligvis føre til et ændret resultat. Såfremt sagen således påny indgår i den normale behandlingsform i et ministerium eller en institution, må der

naturligvis på et eller andet tidspunkt gives ombudsmanden besked om det sluttelige resultat, og han må så afgøre, hvad han vil. En eller anden bestemmelse i den retning må gives.

Imidlertid, ligesom lovforslaget er revideret under hensyntagen til tjenestemandsoorganisationernes ønsker, således, går jeg ud fra, vil også instruks blive genstand for alsidig bedømmelse med fuld hensyntagen til tjenestemændenes interesser.

Måske er der tjenestemænd, der ville spørge: Kan vi nu være sikre på, at loven ikke ved senere lejlighed forværres? Jeg kan heroverfor på socialdemokratiets vegne udtale, at socialdemokratiet for sit vedkommende ikke på noget tidspunkt vil tolerere en forringelse af den stilling, som tjenestemændene nu har opnået, og som svarer til de af tjenestemændene fremsatte ønsker. Og jeg skal hermed anbefale ændringerne til vedtagelse, anbefale en afvisning af det af det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft stillede ændringsforslag og sluttelig anbefale lovforslaget til en ukendt fremtids tilskikkelser.

Bertel Dahlgaard: Det er glædeligt, at der i udvalget er opnået fuld enighed om dette lovforslag. De bekymringer, der har været i visse tjenestemandskredse for, at denne lovgivning skulle formindske den retssikkerhed for tjenestemændene, der er skabt gennem tjenestemandslovens bestemmelser, kan jo i hvert tilfælde nu siges at være ryddet helt til side gennem de ændringsforslag, der her foreligger, og det kan alle være tilfredse med. Ingen har tilsigtet at foretage indgreb i den retssikkerhed, som jeg her har nævnt. Det fremgår alene af den kendsgerning, at alle partier, og også det ærede medlem hr. Bomholt, enstemmigt i forfatningskommissionen og dens undervalg havde tiltrådt det forslag, som den højtærede justitsminister fremsatte her i folketinget. Når ombudsmandsordningen er indarbejdet til sin tid, vil man efter mit skøn have sikret sig, at der herigennem er skabt øget tryghed både for borgere og administration, tjenestemandstand, og ombudsmandens gerning